ΚΟΙΝΩΝΙΑ...

ΤΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ*

Η αγάπη, το χρήμα, τα όρια, οι εμμονές...

(Η ιστορία βασίζεται σε πραγματικά γεγονότα)

Ο κύριος Επαμεινώνδας μπήκε στο γραφείο εκείνη τη μέρα φορώντας ένα πανάκριβο κουστούμι. Η γραμματέας του τον καλημέρισε με ένα χαμόγελο όλο νόημα φέρνοντας του τον πρωινό του καφέ και την εφημερίδα του. Πάλι πολιτικές αψιμαχίες, οικονομικά σκάνδαλα, πολιτιστικά δρώμενα και αδιάφορα άρθρα αγνώστων. Αν και δεν το συνήθιζε θυσίασε πέντε λεπτά από το χρόνο του για να διαβάσει, απλά από περιέργεια, ένα άρθρο με τίτλο "Τα λεφτά δε φέρνουν την ευτυχία". "Άντε πάλι το ίδιο βιολί", σκέφτηκε. "Είμαι σχεδόν σίγουρος", μονολόγησε, "ότι ο αρθρογράφος είναι μπατιράκι και κάνει τον έξυπνο. Δεν εξηγείται αλλιώς. Θα 'θελα να 'ξερα πώς θα σκεφτόταν αν ήταν πλούσιος. Δε νομίζω να 'γράφε αυτές τις αηδίες".

Ο κος Επαμεινώνδας Δεσποτάκης ίσως και να' χε δίκαιο. Πετυχημένος επιχειρηματίας, ευυπόληπτος οικογενειάρχης, κοινωνικά καταξιωμένος. Η γυναίκα του, πανέμορφη και πάμπλουτη. Ο μοναχογιός του πάντα πρώτος σε όλα. Μπορούσε να έχει και αυτός ότι ποθούσε. Ναι, περνούσαν ελάχιστο χρόνο μαζί αλλά η δουλειά του προείχε. Μοιραία, περίσσευε λίγος χρόνος για το σπίτι. Αν ψυσικά καμιά φορά άρχιζε τα παράπονα απλά του αύξανε το χαρτζιλίκι και του 'κλείνε το στόμα. Βλέπετε έζησε δύσκολα παιδικά χρόνια και ήθελε ο γιος του να καλοπερνά. Από μικρό παιδί, λοιπόν, ο Χάρης Δεσποτάκης είχε πολύ περισσότερα απ' όσα μπορούσαν να ονειρευτούν οι συμμαθητές του, πανάκριβα ρούχα, εξεζητημένα αξεσουάρ, τηλέφωνο τελευταίας τεχνολογίας, ακόμα και μοτοσικλέτα. Ο κύριος Επαμεινώνδας θυμάται πόσο επέμενε ο γιος του μέχρι να του πάρει εκείνο το μηχανάκι. Η γυναίκα του σχεδόν τον ικέτευε να μην ενδώσει: "Θα σκοτώσεις το παιδί μας" του είπε, μα εκείνος της απάντησε πως κουμάντο στο σπίτι του κάνει εκείνος και ότι δεν της πέφτει λόγος. "Άλλωστε", σκέφτηκε, "δεν μου περισσεύει χρόνος να τον πηγαινοφέρνω στο σχολείο. Καιρός να ωριμάσει".

Ο Χάρης Δεσποτάκης μεγάλωσε αλλά δεν ωρίμασε. Έγινε ένα κακομαθημένο παιδαρέλι από αυτά που δεν στερήθηκαν ποτέ τίποτε και που έμαθαν να έχουν ότι ζητήσουν. Ένας ανώριμος, αταστάλακτος νέος, αλαζόνας και ατίθασος. Θεωρούσε τον εαυτό του υπεράνω όλων των συνομηλίκων του και ψυσικά δεν καταδεχόταν να κάνει παρέα με παρακατιανούς, όπως τους αποκαλούσε. Τα κορίτσια τον θαύμαζαν γιατί ήξεραν πως κατάγεται από αριστοκρατική οικογένεια και ίσως γιατί ονειρεύονταν κάποια μέρα να τον κερδίσουν. Ο Χάρης ήταν πάντα το επίκεντρο της προσοχής, ο μάγκας της παρέας, ο γοητευτικός νεαρός που δεν υπακούει στους κανόνες γιατί έχει καθορίσει τους δικούς του.

Όλα αυτά όμως δεν ήταν τυχαία. Ο Χάρης μεγάλωσε χωρίς την πατρική εποπτεία. Ο κύριος Επαμεινώνδας ήταν πάντα πολυάσχολος. Η δε μάνα του ήταν μια γλυκειά υποταγμένη γυναίκα που πάντα έπεφτε θύμα στις πιέσεις του γιου της. Δεν του στέρησε ποτέ τίποτα ούτε αρνήθηκε ποτέ να ικανοποιήσει ακόμα και παράλογες απαιτήσεις του. Όταν αργότερα κατάλαβε ότι έχασε τον έλεγχο ήταν ήδη αργά.

Το μηχανάκι έφερε κι άλλες απαιτήσεις. Ο Χάρης τελειώνοντας το Λύκειο ζήτησε να του αγοράσουν αυτοκίνητο. Όχι ένα οποιοδήποτε αυτοκίνητο όμως. Ήθελε το πιο γρήγορο και προπάντων αυτό που δεν μπορούσαν να αγοράσουν οι άλλοι. Η μάνα του τρελάθηκε απ' την αγωνία. Σκεφτόταν ότι ο γιος της θα έχει άσχημα ξεμπερδέματα, μα τα πράγματα ήδη ήταν εκτός ελέγχου. Ο Χάρης πολύ γρήγορα απέκτησε μια πανάκριβη Φεράρι και άρχισε την άσωτη ζωή σκορπώντας ένα σωρό λεφτά. Πάρτι μέχρι πρωίας, ασωτίες, γυναίκες, ποτό, τσιγάρο.

Ένα βράδυ που είχε τα νεύρα του ένας "φίλος" του του έδωσε ένα χαπάκι. "Είναι για τα νεύρα", του είπε, "θα σε βοηθήσει να ηρεμήσεις". Ο Χάρης ηρέμησε, μα από εκείνη τη μέρα δεν έκανε στιγμή χωρίς αυτά. Κοιμόταν ήσυχα, ηρεμούσε από τους φοβερούς πονοκεφάλους που τον βασάνιζαν πριν και αποκτούσε μια ευφορία απίστευτη. Σιγά σιγά το ένα χαπάκι έφερνε το άλλο, μέχρι που κάποτε τα χαπάκια δεν ήταν αρκετά. Ζήτησε κάτι περισσότερο. Καλοθελητές πολλοί. Οι άνθρωποι που προμήθευαν το θάνατο σε σκόνη ήξεραν πως κτύπησαν λαυράκι. Ο Χάρης άρχισε να κλέβει το σπίτι του και να ζητά του πατέρα του ολοένα και περισσότερα λεφτά. "Τίποτε το παράξενο", σκέφτηκε ο κύριος Επαμεινώνδας. "Είναι ολόκληρο παλικάρι και η νεότητα έχει απαιτήσεις". Η μάνα του όμως έβλεπε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Ο Χάρης τον τελευταίο καιρό είχε γίνει άλλος άνθρωπος. Νευρικός, απότομος, εκνευριστικά αγενής. Η κυρία Ιφιγένεια αποφάσισε να μιλήσει επιτέλους στον άντρα της αλλά αυτός είχε άλλες έγνοιες: "Άρχισες πάλι της υπερβολές και τη μουρμούρα σου" της ψώναξε, "βαρέθηκα τα ίδια και τα ίδια, δε ψτάνει που τρελάθηκα στη δουλειά, με τρέλανες και συ και ο γιόκας σου με τα καμώματά σας!"

Ο καιρός περνούσε. Ο Χάρης βυθιζόταν ολοένα και περισσότερο στο βούρκο των ναρκωτικών. Τα χαπάκια αντικαταστάθηκαν από το χασίς και ύστερα από την κοκαΐνη και την ηρωίνη. Μια μέρα, ξαφνικά, ο Χάρης έφυγε από το σπίτι και έτσι απλά χάθηκαν τα ίχνη του. Ένα μήνα μετά μια θεία του τον συνάντησε στο δρόμο και τρόμαξε να τον γνωρίσει. Το άλλοτε γερό και όμορφο παλικάρι είχε γίνει σκελετός, σκεπασμένος με κουρέλια, με μαύρο και ρυτιδωμένο πρόσωπο, σαν γέρος. Τον περιμάζεψε και τον πήγε στο σπίτι. Τον περιποιήθηκαν, τον καλόθρεψαν, τον έντυσαν με καινούργια ρούχα και νόμισαν ότι τον έσωσαν. Μα σε μια βδομάδα τον έχασαν πάλι και η πρώτη δουλειά του ήταν να πουλήσει τα ωραία του ρούχα για να προμηθευτεί ηρωίνη.

Μετά από λίγο καιρό ένα λιγδωμένο γράμμα έφθασε στο σπίτι της οικογένειας: "Πεθαίνω, βρίσκομαι σε ένα εγκαταλελειμμένο σπίτι δίπλα απ' το παλιό μου σχολείο". Σαν τρελοί η μάνα και ο πατέρας του τρέχουν να τον βρουν με την ελπίδα ότι θα τον σώσουν. Τον βρίσκουν ετοιμοθάνατο, ανάμεσα σε τρεις άλλους πρεζάκηδες. Η μάνα τον πήρε στην αγκαλιά της σαν μωρό, τον έπλυνε πρόχειρα, τον άλλαξε...

"Είχες τα πάντα", ούρλιαξε ο πατέρας, "τι σου 'λειπε;"

"Εσύ πατέρα και η αγάπη σου", ψέλλισε αυτός και ξεψύχησε...

**Φιλόλογος*